

que hem dit abans, al costat de companys d'altres terres, que se sentiren també envaïts de l'esperit dictatorial, es veieren en un moment de possible lluíment aparent, i no saberen o no se sentiren potents, per aturar el corrent i ens someteren a un Estatut que porta tot l'esperit dictatorial, com a bastament ja s'ha demostrat per diferents treballs d'altres tants companys; vingueren per altra part les traves de la recepta de tòxics, la centralització del mutualisme, la tendència, si no s'ha fet ja, de la creació del cos de titulars, amb la invasió possible de metges forasters als pobles de Catalunya, funcionaris dependents de l'Estat, i, per tant, poc afectes al client que el pagarà; i ara la temptativa de reglamentació oficial de les iguals, sense comptar el que pugui venir de l'arrencada que porta; de manera que, al pas que anem, resultarà tot al contrari del que ens havíem imaginat: el Sindicat resultarà lligat de mans i peus i el Col·legi i les seves derivacions arribaran a ésser, no el seu agutzil, sinó el seu *policia*, el seu *escarceller*, el seu *estiracordetes*.

Amb això no vull pas criticar personalment ningú. És molt humà que aquell que es veu investit d'un càrrec el vulgui fer lluir, que vulgui demostrar el major bon desig de sortir-se'n airós i màxim en uns moments que el corrent els arrossegava i el Sindicat no podia dir que l'"ànima fos seva". Jo me'n faig càrrec. Per altra part, ja he dit que la invasió se sentí també fora dels Col·legis i que potser els propis interessats no se n'adonaven que el corrent els arrossegava.

Però ara ja és una altra cosa, ara ja estem relativament lliures i hem de parar-nos i reflexionar un xic sobre la nostra situació. A mi, particularment, la reflexió em diu que hem de *fer marxa enrera*, que hem de procurar tornar a infiltrar als nostres representants i a tots els companys l'esperit lliure del Sindicat en oposició a l'esperit servil i opressor dels Col·legis.

Això, en l'ordre que podríem dir interior, ens donarà alguna feina per a vèncer resistències—sempre se'n troben—, però no crec que sigui difícil de vèncer-les.

Allà on tindrem més feina, perquè les resistències seran més fortes, serà en l'ordre exterior, o

sigui a fora de Catalunya. Nosaltres no podem eludir els llaços que ens lliguen als companys de fora, i menys ara amb l'Estatut actual, que dóna al Consell de la Federació facultats omnímodes. Ells voldran cada dia—ja es veu la tendència—augmentar el poder dels Col·legis i uniformar-nos cada dia més; ells es veu que estan enamorats de les nostres institucions i volen implantar-les de dintre dels Col·legis estant, sense adonar-se que és com si volguessin cultivar una planta silvestre—Sindicat—dintre un hivernacle—Col·legi—i això no pot ésser.

La nostra missió, doncs, en aquest punt, ha de consistir a oposar tota la resistència possible a deixar-nos assimilar i a deixar-nos vèncer. La feina serà àrdua, però ens hi va la nostra vida corporativa. És qüestió d'estar sempre al peu del canó i vigilant, perquè ells no es cansaran; són més, per altra part, i tindran sempre l'ajut oficial.

Jo no crec pas que hi hagi mala voluntat, sinó diferent manera de veure les coses, i, per tant, potser seria qüestió de pensar si podíem convèncer-los per tots els mitjans de què si els agraden les coses nostres, institucions, les han de cultivar en el mateix terreny que nosaltres; en una paraula, infiltrar-los a ells també l'esperit del Sindicat. Si això podíem aconseguir seria per a nosaltres una gran victòria i per a ells i nosaltres un gran bé. És qüestió de meditar-ho.

* * *

Tot escrivint aquestes ratlles, acabo de rebre una bona impressió. Afortunadament veig que no m'errava, en expressar en el final del meu últim article ¹ que tenia confiança en els representants nostres dintre la Comissió d'iguales. N'és una prova evident l'últim paràgraf de l'important article aparegut en el mateix número del BUTLLETÍ, sota la signatura del prestigiós company i bon amic doctor Mestres i Miquel, que resumeix amb la frase: "*tira endavant, no t'aturis*." No esperava menys del doctor Mestres, amb qui hem coincidit, feliçment. No té res d'estrany. Estem tan identificats en la manera de pensar sobre aquests afers!

¹ L. c.